

Acziyet Zulmü Teşvik Ediyor

Rıdvan Kaya

1997 yılı resmen ilan edilmemiş olmakla birlikte, fiili bir darbe olgusunun uygulamaya konulduğu bir yıl oldu. İslami gelişim karşısında paniğe kapılan sistem, toplumsal hayatın tüm alanlarında baskıcı, otoriter geleneğine paralel bir biçimde yeniden ve bu kez daha sıkı bir kuşatma politikasını devreye soktu.

Tank zoruyla hükümet devirme olayında en somut örneği sergilenen bu kuşatma çizgisi, yargı, bürokrasi ve sermaye çevrelerinin desteğiyle tahkim edilmektedir. İrticayı beslediği ileri sürülen iktisadi kuruluşlara ambargo; vakıflar, dernekler ve basın yayın organlarına baskılar sürmektedir; 8 yıl dayatması; başörtüsü yasağı gibi uygulamalarla bu çizgiye süreklilik kazandırılmaya çalışılmaktadır. Bu süreçte özellikle yargı mekanizmasının sistemin muhaliflerine karşı tam bir intikam ve yok etme silahına dönüştürüldüğü gözlenmekte. Yargı kılıfıyla kaplanmış laiklik giyotini "irticai" unsurların tepesine büyük bir şevkle inmekte.

Şu anda RP, tepesinde giyotinin hazır bekletildiği son kurban durumunda. Darbe yılını ilticaya karşı nihai bir darbe ile tamamlamayı hedefleyenler için "kapatma davası" paha biçilmez bir fırsat oluşturuyor. "Devleti ele geçirmeyi planlayan örgütlü irtica"nın ana gövdesi olarak algıladıkları RP hakkında verecekleri kararın ölümcül olamasa bile, en ağır darbeyi içermesi için egemenler büyük bir özen gösteriyorlar

RP'nin kapatılması hiç şüphesiz egemenlerin tümünün ortak arzusu, Ne var ki bu kararın sonuçta kendileri için ne getirip, ne götüreceği hususunda bir mutabakat görülüyor. "Yerine konulacak parti daha radikal bir kimlik kazanır mı?", "parti tabanı sistem açısından daha zararlı arayışlara yönelir mi?" soruları kafaları meşgul ediyor. Sistemin geleceğini uzun vadeli olarak güvenceye olma tezini savunan kesimler konuya daha soğukkanlı yaklaşılmasını ve RP'yi kapatmanın çözüm olmayacağını ileri sürmektedirler Öte yandan egemenler bloku içinde özellikle silahlı bürokrasi ve silahlı bürokrasi ile ortak saf tutmuş çevreler ise RP'nin vakit kaybetmeksizin kapatılmasını savunuyorlar. Böylece sisteme yönelik İslami cepheden gelecek en kıytırık, en silik bir karşı çıkışa bile tahammülsüz oldukları ve bu tür girişimlerin şiddetle bastırılacağı mesajının cümle aleme açıkça verilmesi gerektiğini düşünüyorlar. Kısacası tartışılan şey olayın ileriki aşamada nasıl bir seyir izleyeceği, yani mevcut sistemin hangi halde daha çok avantaj elde edeceği veya daha az riske gireceğidir.

Askerin peşinde hazımla geçmiş çeşitli politikacılar ve İslami her türlü gelişmeyi karalamak, çarpıtmak ve boğmak konusunda gayretli kalemlerin medyaya yansıyan yorumlarına bakıldığında hemen hepsinin RP'nin aslında çoktan kapatılmayı hakettiğini vurguladıkları görülüyor. Ve istisnasız hepsi artık son sözün bağımsız yargıya ait olduğu ve ne karar çıkarsa çıksın yargıya güvenilmesi gerektiğini bir nakarat gibi tekrarlıyorlar. Tabii ki Vural Savaş'ın iddia makamını temsil ettiği, Yekta G. Özden'in de karar merciinin başında bulunduğu bir işleyişte, bu beylerin "bağımsız yargı"ya sonsuz bir güven duymaları gayet anlaşılır bir durum. Ama bu yorumlarının, kamuoyunda ne kadar inandırıcı olabildiğinin herhalde kendileri de farkında olsa gerek. Kamuoyu başından beri bu davanın hukuk değil, darbe zemininde sürdürüldüğünü yakinen biliyor.

Aynı şekilde başta Erbakan olmak üzere RP'li yetkililerin sıklıkla mahkemeye güvendiklerine, mahkemenin adil ve tarafsız olduğuna inandıklarına dair açıklamalarının da son derece samimiyetsizce ve boş ifadeler olduğu herkesçe görülüyor. RP'li yetkililer psikolojik bir etki yapması açısından sürekli olarak hukuk zemininde bu davanın bir anlam taşımadığı ve söz konusu delillerle RP'nin kapatılamayacağı tezini gündemde tutmaya çabalıyorlar. Davanın

hukukla ne kadar ilişkili olduğu malum! Kaldı ki mevcut dosya ile RP'yi kapatmanın öyle ciddi bir hukuki zorlama gerektireceğini düşünmenin de pek âlemi yok. Gerek yasal mevzuat, gerekse de Anayasa Mahkemesi'nin mevcut yasal mevzuata yaklaşım tarzları bu zorlukların kolaylıkla aşılabileceğini defalarca ortaya koymuştur. Açıkçası zorluk yasal mevzuattan değil, sonrasında ne olacağına ilişkin belirsizlikten kaynaklanıyor. Çoktan partiler mezarlığına dönüşmüş sistem RP'yi de diğer mevtaların yanına göndermesine gönderecek de, daha sonra nasıl bir durumla karşılaşacağını tam olarak hesap edemiyor.

Burada özelde RP ve genelde ise en genel tanımıyla "İslami muhalefet çizgisi" açısından ciddi bir zaaf noktasının altını çizmek gerekiyor. Dikkat edilirse, sistemin kapatma davasına neredeyse kendi iç dinamikleri ve gereksinimleri düzeyinden kalkarak yaklaştığı görülüyor. Muhatabının tavrını, muhatabının tepkisini ya hesaba katmıyor, ya da oldukça geri düzeyde bir etken olarak ele alıyor. Halbuki bunca geniş bir kitleliliğe ulaşmış ve on yılların deneyimine sahip bir parti en azından varlığını sisteme açık bir biçimde kabul ettirebilmeli, en azından kendisine biçilen kadere, mezbahaya doğru yola koyulan bir koyun acizliğiyle teslim olmamalıydı.

Bu görüntü sonuçta, egemenlerin kararı hangi istikamette olursa olsun, RP'nin bir politik çizgi olarak tükenişinin de bir göstergesini ortaya koyuyor, aynı zamanda. Sahip olduğu sentetik ideolojik kimliği ile, pısrıklıktan uzlaşmacılığa oradan işbirlikçiliğe evrilmeyi politik basiret olarak algılayan kifayetsiz kadrolarıyla RP'nin görüp görebileceği rahmet bu olsa gerek. Bunca gezip dolaştıktan sonra varılan yerin "merkez sağ" olması, tamamıyla bir fasit dairede sefere çıkıldığını gösteriyor. Tutarsızlık RP'yi sürekli yeni tavizlere, yeni tavizler ise düzeni daha fazla baskıya yöneltiyor. Canını kurtarma kaygısıyla RP düzen karşısında alttan aldıkça, kendisini aşağıladıkça düzenin pençelerini boğazında daha bir sıkı hissediyor. RP'nin düzen karşısındaki tavrı adeta işkenceci karşısında çözülmüş bir kurbanı andırıyor. Nasıl işkence kurbanının verdiği tavizler işkenceciyi daha fazlasını elde etmeye itiyor ve sonuçta işkenceci kurbanına baskı ve acıyı arttırıyorsa, RP'nin yağdırdığı tavizler de düzeni daha bir saldırganlaştırmaktan başka bir işe yaramıyor. Düzen sürekli biçimde daha fazlasını istiyor, elde ettiği ile asla tatmin olmuyor. Ve muhtemelen bu tatminsizliğini RP'yi kapatmaya vardıracak.

Çünkü istikrarlı bir biçimde ortaya koyduğu onursuz ve ilkesiz tavrıyla, RP kapatılmayı çoktan hakediyor. Her saldırı karşısında biraz daha gerileyen, silikleşen bir çizgi görüntüsü sunmakla, RP düzenin kapatılma sonrası endişesini adeta boşa çıkarmaya çalışıyor. Egemenlerin "Nasılsa direnme, tepki koyma ihtimali yok. Üzerine gittikçe daha bir sinikleşiyor. Öyleyse kapatalım gitsin. Yeni kuracakları mutlaka daha tavizkar olur" diye düşünmemeleri için hiç bir neden yok.

İslami iddialar taşıyan bir oluşumun öncelikli vasıflarından biri düşmanını tanımak ve ona karşı gerekli tavrı almaktır. RP örtük biçimde böyle bir iddia sahibi olmakla birlikte taşıdığı onca tutarsızlık, onda böyle bir vasıf aramayı gereksiz kılıyor. Ama en azından siyasi mücadele içindeki bir yapının bunca deneyimden sonra muhatabını doğru bir perspektiften tanımış olması gerekmez mi? Partinin yetkililerinden biri olan Abdullah Gül'ün Refahyol'un maruz kaldığı muamelelerle ilgili olarak şu söyledikleri RP'nin bu konuda da nasıl büyük bir zaaf içinde olduğunun bir itirafı sayılabilir: "... Genel Başkanımız herkesi iyi niyetli olarak görmüştür. Herkese rasyonel davranacak diye bakmıştır. Türkiye'de bazı kurumların ve bazı şahısların bu kadar makuliyet sınırının dışına çıkabileceğini ummamıştır..." (Yeni Şafak, Pazar Eki, 9 Kasım 1997)

Evet, RP muhatabını tanıyamamış ve bunun bedelini ağır bir biçimde ödemiştir, halen de ödemeye devam etmektedir. RP muhatabını tanıyamadığı gibi, kendisini de net bir biçimde konumlandıramamıştır. Sisteme dönük yüzü ile tabana verdiği mesaj arasındaki çelişki ve

tutarsızlık hali büyüdükçe büyümekte, bu da RP'nin varlığının dayanılmaz hafifliğini her geçen gün biraz daha belirginleştirmektedir

Kapatma davasının RP açısından gözükten zaaf boyutu bu. Fakat bir de olayın RP'den bağımsız, RP'nin dışındaki müslümanlarla ilgili olan bir zaaf boyutu daha var ki kuşkusuz bu bizler açısından çok daha önemli ve yıkıcı bir içerik arz etmekte. Mevcut konjonktürde, sisteme İslami temelde bir karşı çıkışı seslendiren devrimci müslümanlar olarak, sistemin zulmü ve aşağılamasından bunalmış, arayış içindeki geniş kitleleri yönlendirip, örgütleyebilecek kuşatıcı bir hareket hattı ortaya koymakta yetersiz kalınması asıl büyük zaaf noktasını oluşturuyor. Ve aynı zamanda da işbirlikçi, zalim düzene paha biçilmez bir fırsat sağlıyor. Bugün müşrik düzen halka karşı uyguladığı baskı ve şiddetin dozunu arttırmaktan, geniş kitleleri gittikçe daha fazla yoksulluğa ve sefalete itmekten, insanlık şeref ve haysiyetini çiğnemekten, İslami değer ve simgelere karşı açtığı savaşı yoğunlaştırmaktan çekinmiyor. Çünkü tüm bu zulümleri gündeme taşıyıp, halkı kendisine karşı harekete geçirebilecek ciddi bir rakip görmüyor müslümanlar arasında. Bugün egemenler RP gibi silik ve şahsiyetsiz bir oluşuma dahi tahammül gösterme gereği duymuyorlar ise, temelde onlara bu lüksü tattıran şey, devrimci müslümanların henüz düzene karşı ciddi bir alternatif, fiili bir rakip olma konumuna erişememeleri olgusudur.

Müslümanlar Kur'anî sorumluluklarını gerektiği biçimde kavrayıp zulme karşı tavırlarına sistemli bir mücadele boyutu kazandırdıklarında, egemenlerin bugün şamar oğlanı muamelesine layık gördükleri RP ve benzeri oluşumlara nasıl da sarıldıklarını hep birlikte göreceğiz inşaallah.

Haksöz Dergisi Sayı: 81 - Aralık 1997

Kaynak: Acziyet Zulmü Teşvik Ediyor - Rıdvan Kaya